

Prestens Dotter i Taubenhain.

I Kyrkherrens trädgård wid Taubenhain
 Går ett af de nattliga spöken,
 Det pustar så ångsligt wid lössalens fot,
 Det raslar och prasslar och spjernar emot,
 Likt dufwan, som gripes af höken.

2. Wid groddammen smyger om natten ett
 blås,
 Som sorgligt flammor och skiner;
 Det har ingen wert hwarken rot eller hägn,
 Ej någonsin faller der dagg eller regn,
 Blott vinden der flagande hwiner.

3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain
 Stod ännu i flor som en blomma,
 Och menlös war flickan, och wacker hon war,
 En mängd af Friare alla dar
 Till henne i Prestgården komma.

4. Der borta om bäcken, på kullen ett Slott
 Ser ned öfwer Byen i dalen
 Det prälar så prägtigt med rikdom och smaf;
 Som speglar dess fenster, som stål är dess taf
 Som glänsande silfwer, Portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus:
 Ben Falkenstein, säger min saga
 Att Slottet såg Jungfrun beständigt på sned
 N:o 90.

Beständigt slog hjertat när unga herrn red,
I lysande rustning att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref,
Omrandadt med gyllene kanter,
Han sände, infattad i perlor och guld,
Sin bild uti hjertform, så nyter och huld,
Derjemte en ring med demanter.

7. "Rosette! låt dem komma och rida och gå,
"Haf mod att ge korgen åt alla,
"Långt bättre är lottien, som dig är bestård,
"Dig tror jag den ståtliga Riddare wård,
"Som bönder och gods kan befalla.

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord
"I hemlig förtrolighet språka
"Jag wäntar så höra mitt öde af dig;
"Kom — frukta för intet, förtro dig åt mig;
"Kom, låt mig i aften dig råka.

9. "I aften wid midnatt, hör waktelens
sång,
"I hwetåtern nedan om hagen,
"När nåktergalhanen då lockar sin brud
"Med kärlekens ömma, förtrollande ljud
"Kom, låt mig ej blifwa bedragen!

10. Han kom, i sin yfswiga slängkappa swipt
Han kom wid den mörkaste stunden
Han smög sig, omgjordad med wapen och
spjut,
Så tyst som en fjäder — så tyst smög han ut,
Och gaf några smulor åt hunden.

11. Och waktelen slog sina gamla slag
I hwetåtern nedan om hagen. —
När nåktergalhanen då lockat sin brud
Med kärlekens ömma, förtrollande ljud,
Kom flickan. — Han blef ej bedragen.

12. Han wiste att wägen med swetsfulla ord
Till dra och hjerta sig leta,
Den älskande alltid så lättrogen är
Han wiste att med sina ömma begär
Den qwinliga swagheten reta.

13. Han swor henne trohet så heligt och
dyrt;
Han wiste så listigt sig sticka,
Att huru hon stridde och huru han brann,
Blef hon öfwerwunnen, och åter swor han:
"Det skall icke ångra dig, flicka!"

14. De gingo till lössalen, dyfter och tyst,
Af blommande häggar omhwiftad:
Der slog hennes hjerta, der glödde dess mund,
Der blef hennes oskuld, i frestelsens stund,
Så grymt och så nesligt förgiftad.

15. Så snart ärtstänglarne rundtomkring
De wisnade blommorna strödde,
War flickans munterhet redan sin krog,
Till snö förbleknade kindernas ros,
Och elden i ögonen dödde.

16. När rågen begynte för sommarens slägt
I gulnade wägor sig häfwa,
Och kersbären, rodnande, båda sin höst:

Då swälde hos flickan des flotrunda bröst,
Och tröjorna blefwo för snäfwä.

17. När lian gick fram öfwer ångar och fält,
Så underlig flickan sig kände;
När höstwinden fram öfwer markena drog,
Och regnskuren stridt uti rågstubben slog,
Hon döljde ej mer sitt elände.

18. Des Fader, en hård, obemäkelig man,
Skrek högt till den arma Rosetta:
"Föraktliga flicka! hwad har du nu gjort?
Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort,
Och skaffa försörjare till rätta!"

19. Han snodde des yfwiga hår om sin
hand,
Så grymt war hans faderne-wälde.
Här halp ingen klagan, här halp ingen bön;
Han slog henne — huden, så hwit och så stön,
Den blödde, den swed och den swälde.

20. Han dref henne ut i en kolswart natt,
Der kring henne stormarne tjuta
Hon flättrar de törniga klipporna opp
Och trefwar till Falkensstens port, i det hopp
Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "Och! we mig, att du mig till moder
har gjort
"Förr än du mig gjorde till maka!
"Se här, ack! se här nu min grusliga lott,
"Den lön som jag bär för mitt nersliga brott,
"Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig snyftande, intill hans
bröst,
Hon tigger, hon ber och hon gråter:
"Den nesa, du gjort mig, förbättra igen,
"Och är du densamme som gjorde mig den,
"Så gif mig min ära nu åter.

23. Han svarade: "Flicka, det gör mig rätt
ondt,
Det skall mig din Far få betala
Först gif dig tillfreds, du skall finna hos mig
Förplågning och stötsel, och sedan med dig
Jag här om får vidare tala.

24. "Ack! frågan är icke om stötsel och bröd;
"Det ger mig ej åter min ära.
"Du swor en gång heligt att ta mig till Brud:
"Så kom då att nu, inför vittnen och Gud,
"Af Fader och Prest mig begära."

25. Maraktiga flicka! så mente jag ej;
Hur kan jag till Hustru dig taga?
Jag drar ju min härkomst af adeligt blod,
Och blott för din like kan du wara god:
Min Att skulle skämmas och klaga.

26. Min wän, jag skall göra för dig hwad
jag kan,
Min Husjungfru skall du få blifwa.
Se'n har jag en Jägare, wacker och ung —
Han winner ditt tycke — det kostar min pung
Och spelet wi vidare drifwa.

27. "Att Gud dig, förrådiffe, nedrige bös!
 "Till helwete måtte fördomma!
 "Som Fru jag wänarar ditt Adliga blod;
 "Men mins du den stunden då du hade mod
 "Din Att för din låga att glömma?

28. Så gå då och tag dig en Adelig Fru:
 "Försträckligt skall bladet sig wända
 "Gud höre, Gud se och Gud dömmen oss nu!
 "Och måtte en usling, så nedrig som du,
 "Din Adliga sång en gång skända.

29. "Då kände du, niding! hur roligt det
 är
 "Förtwifla om ära och lycka,
 "Öd då på din skamliga lefnad ett slut
 "Och rasande dig genom tinningen skjut
 "Och se'n må dig djävarne stycka.

30. Hon rypte förfärligt, men samlade sig;
 Så sprang hon förtwiflad tillbaka,
 Bland törnen och tistlar, med blödande hål,
 Förstörd och förvirrad till sinnen och själ,
 Dem harmen och lidandet skaka.

31. "Hwarthän nu, hwarthän, o barmher-
 tige Gud!
 "Hwarthän mig på jorden nu wända?
 Förlorad, förtwiflad till heder och hopp,
 Hon till den olyckliga trågården lopp,
 Att gå på lifwet en anda.

32. Hon dignade, maktlös till hand och till fot,
 Hon kröp till den löfbundna salen

Der tog hon sitt läger bland wifnande spön,
 På raslande löf i den yrande snön,
 Der låg hon, bestormad af qwalen.

33. En gråtande gose hon framfödde der
 Med wild, outhärlig smärta,
 Nu såg hon sitt ödes förfärliga mål,
 Hon ref ur det yfwiiga håret en nål,
 Och stack i den nyföddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga
 mord,
 Ack! då hennes sans återwänder,
 Hon rypte af fasa för samwetets ljud:
 "Hwad gjorde jag nu, o min Herre och Gud!"
 Hon roppte och vred sina händer.

35. Hon uppref med blodiga händer en graf
 Wid dammen inunder en backe,
 "Der hwile i Gud, min olycklige son!
 "Der hwile för alltid från jemner och hån
 "Från steglen mig korparne hacke!"

36. Och detta är blödet, som sorgligt och
 hemiskt,
 Wid groddammen flammor och skiner,
 Der har ingen wext hwarken rot eller hägn,
 Ej någonsin faller der dagg eller regn,
 Blott vinden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trågår-
 dens mur,
 Och högt ibland steglen och hjulen,
 Ser hennes dödställe ännu från en stång —

Ser ned öfver grafven, blott tre qvarter
 lång —
 Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga, så sorglig och
 blek,
 När nätterna steglen betäcka,
 Från galgbacken neder till groddammens strand
 Will släcka den lilla oroliga brand —
 Och suckar, och kan den ej släcka.

Sållas i Björnstahts Bokhandel i Stockholm.

E I D E R S O N,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1823.